కథా కౌముది

అదృష్టం

కప్పగంతుల శ్రీ కృష్ణ బహదూర్

తెల్లవారు జామున లేవడం రమాకాంత్ కి అలవాటు లేదు. ప్రొద్దున్నే లేచి ట్రైన్ పట్టుకుని విజయవాడ వెళ్లడానికి సెల్ ఫోన్ లోఅలారం ఐదింటికి పెట్టుకున్నాడు.

అది జనవరి నెల, రమాకాంత్ కి చలి అసలే పడదు. చెన్నై లో చలి కే అతనికి వణుకొస్తుంది. అలాంటిది బెజవాడ చలి తట్టుకోవాలంటే స్వెట్టర్ తప్పకుండా వేసుకోవాలి. బీర్వాలో క్రింద అరలో వెనక్కాల ఎక్కడో దాచిన స్వెట్టర్ ని వెతికి తీసి ముందు రోజే రెడీగా పెట్టుకున్నాడు.

సంక్రాంతికి అత్తారింటికి వెళుతున్నాడతను. భార్య జానకి ముందుగానే వెళ్లింది. వాళ్ళకి పిల్లలు లేరు.ఇంక పుట్టరనికూడా లేడీ డాక్టర్లు చెప్పేశారు. ఈ విషయం పెళ్ళైన కొద్దికాలానికే తెలిసింది.

జానకి ఎంతగానో ఏడిచింది. లోపం ఆమెలోనే ఉందన్నారు డాక్టర్లు.

“డైవోర్స్ ఇచ్చేస్తాను మీరు ఇంకో అమ్మాయిని పెళ్లి చేసుకోండి”అంది కనీళ్లు తుడుచుకుంటూ.

రమాకాంత్ ఆమె శిరస్సునిమిరాడు.

“జానకీ, నువ్వు నచ్చావని నేను నిన్ను పెళ్లి చేసుకున్నాను. పిల్లల కోసం నేను పెళ్లి చేసుకోలేదు. పిల్లలు లేకపోతే ఏమైంది ఇప్పుడు. నువ్వు నాకు పిల్లవి నేను నీకు పిల్లాడిని. ఇంకెప్పుడూ ఇలాంటి మాటలు మాట్లాడకు, నాకు చాలా బాధ కలుగుతుంది. ఈ విషయంలో ఇంకెప్పుడూ దుఃఖించకు” అన్నాడు ప్రేమతో.

క్షణాల్లో ఆమెకి అతనెంత గొప్ప మనసు కలవాడో అర్థమైంది. అతని అత్తమామలకి అతను దేవుడిలాంటి వాడని అభిప్రాయం. ఆ పెద్దవాళ్ళు బాధ పడతారని అతను ప్రతీ సంవత్సరం చలి భరిస్తూ ఆ ఊరికెళ్లి పండగ రోజులు అక్కడ గడిపి వస్తాడు. ఆ సంగతి వాళ్ళకి తెలుసు. బాధ పడుతూనే సంతోషిస్తారు ఆ వృద్ధులిద్దరూ.

నిజాముద్దీన్ ఎక్స్ ప్రెస్ ఎక్కి కూర్చున్నాడు రమాకాంత్. ఒకరిద్దరు వృద్ధులు, చిన్నపిల్లలూ తప్ప ఎవ్వరూ అతనిలా స్వెట్టరు వేసుకోలేదు. ఒక్కక్షణం అతనికి చిన్నతనంగా అనిపించింది. అంతలోనే చిరునవ్వుతో సర్దుకున్నాడతను.

అతను చాలా ఆశాభావం కలవాడు. ఎప్పుడూ పాజిటివ్ గా ఆలోచిస్తూ సంతోషంగా ఉండాలనే ప్రయత్నిస్తాడు. జీవితంలో అతన్ని దురదృష్టం చిన్నతనం నుండి వెంటాడుతూనే ఉంది. కానీ, అతను దురదృష్టంలో కూడా ఎప్పుడూ అదృష్టం చూసుకునేవాడు. ఈ ఆశాభావం అతనికి స్వభావంలా అవడానికి కారణం సీతారాం తాతయ్య.

రమాకాంత్ కి ఆరేళ్ళప్పుడు అతని తల్లితండ్రులు యాక్సిడెంట్లో మరణించారు. బాబాయ్ నరసింహం పేదవాడు. అతనికి గార్డియన్ గా ఉంటానని ఒప్పుకున్నాడు. కానీ, అతని పోషణ మొత్తం తనే భరించలేనని బంధువులందరూ రొటేషన్లో భరించాలని చెప్పాడు.

ఒక్కడే పిల్లాడు ఇంకెవరూ తోబుట్టువులు లేరు. అందరూ సరేనన్నారు.

ఆ చిరుప్రాయంలోనే రమాకాంత్ కి లోకంలో పరమ నీచులు ఉంటారు, మంచివాళ్లు ఉంటారు అని తెలియసాగింది. బాబాయి పెద్ద కూతురు కరుణకి అతనంటే ద్వేషం. అతని తిండి ఖర్చులని ఇంకో మావయ్య రంగారావు కూడా షేర్ చేసుకుంటాడని ఆమెకి తెలీదు. తన తండ్రి నరసింహమే భరిస్తున్నాడని భావించి వీడికెందుకు పెట్టాలని ద్వేషించేది. ఆమె తల్లి సుమిత్ర తప్పని చెప్పినా వినేది కాదు.

“కరుణా, బంధువులని దూషించకూడదు, ద్వేషించకూడదమ్మా. మనకున్నంతలో కొంచెం పెడితే నీకేంనష్టంఅయిపోదు. అంత నీచంగా నీకు నష్టం అవుతోందన్న భావాలు పెట్టుకోకు” అంది ఒకరోజు.

కరుణ తల్లి మాటలు వినదు. పెరుగుతున్నకొద్దీ సూటీపోటీ మాటలతో రమాకాంత్ ని బాధ పెట్టేది.

శేషగిరి రమాకాంత్ కి ఇంకో మావయ్య. అతగాడు ఒక ఇంజనీరు. ఎప్పుడూ లేబర్ ని గదమాయిస్తూ, సంస్కారం మర్చిపోయి, మనస్సాక్షి ని చంపుకుని సంపాదిస్తూ, వెధవపనులకి బంధువులకి ఉపయోగపడుతూ తనో ప్రయోజకుడని గర్వంతో, శ్రీమంతుడని పొగరుగా ఉంటాడు. అతన్ని రమాకాంత్ చదువు ఖర్చులు భరించమని తక్కిన బంధువులు అడిగారు. ఏదో ఉచితంగా కాలేజ్ నడుపుతున్నంత ఫోజు పెట్టి ఒప్పుకున్నాడు. అతని భార్య లలిత చాలా మంచిది. ఆ అబ్బాయికి ఆదివారాలు భోజనం పెడతానని భర్తని ఒప్పించింది.

ఒక ఆదివారం వాళ్ళింటికి వెళ్ళాడు రమాకాంత్. శేషగిరి ఇంట్లో ఉన్నాడు. ఆ అబ్బాయి రావడం చూశాడు.

“ఏరా,ఎక్కువ తినేయకురా” అన్నాడు పెద్దగా నవ్వుతూ.

ఎదుగుతున్న అ పిల్లాడి మనసు చివుక్కుమంది. చిన్నబోయినమొహంతో లోపలికి వెళ్ళాడు. ఆ పసివాడి మొహం చూడగానే లలితకి తన సంస్కారహీనుడైన భర్త ఏదో నీచంగా అని ఉంటాడని గ్రహించింది. ఆమెకి కోపం వచ్చింది.

"కొందరికి మానసిక దారిద్ర్యం ఉంటుంది బాబూ, మనసున్నవాళ్లే ఇంకోళ్ళకీ మనసు ఉంటుందని తెలుసుకోగలరు. మీ మావయ్యకి లేని దానికి జాలిపడు. నీ మనసు బాధ పెట్టుకోకు. నీకిష్టమైన ఉల్లిపాయల సాంబారు చేశాను. వచ్చి తినమ్మా"అంది.

అతని భోజనం అయ్యాక జిలేబీలున్న స్వీట్స్ బాక్స్ ఇచ్చి "పట్టుకెళ్లి తిను బాబూ". అంది నవ్వుతూ.

రమాకాంత్ నరసింహం బాబాయి ఇంటికి వచ్చి సుమిత్ర పిన్ని చేతికిచ్చాడు స్వీట్స్ బాక్స్. ఆవిడ ఏదో పనిలో ఉండి దాన్ని డైనింగ్ టేబుల్ మీద పెట్టింది. కొంతసేపయ్యాక టివి లో సినిమా చూసి వచ్చి కరుణ ఆ బాక్స్ చూసింది.

"అమ్మా,నాన్న జిలేబీలు తెచ్చారా, అరున్నాయి నాకు మూడు. తమ్ముడికి, నీకు, నాన్నకి, తలోక్కటి. ఆ రమాకాంత్ కి ఏమివ్వద్దు" అంటూ గబగబా తినసాగింది.

తనూ తిందామని లోపలికి వస్తున్న రమాకాంత్ ఆ పిల్ల మాటలకి చాలా బాధ పడ్డాడు. కళ్ళలో నీళ్ళు తుడుచుకుంటూ బయటకి వచ్చి కూర్చున్నాడు.

ఆ ఇంట్లో ఇంకో మనిషి ఉన్నాడు. ఆయన సీతారాం తాతయ్య. ఆయన సుమిత్ర తండ్రి. ఆయనకి బి.పి.,షుగరు ఉన్నాయి. కాళ్ళు ఎప్పుడు మండుతూ ఉంటాయి. కాళ్ళు ఒత్తుతూ ఉంటే ఆయనకి ఉపశమనంగా ఉంటుంది. కరుణ ఏ పనీ చెయ్యదు,అలాంటిది కాళ్ళు ఒత్తుతుందా? ఆమె తమ్ముడు రవి చిన్నవాడు చెయ్యలేడు. అందుకని ఆయన రమాకాంత్ ని కాళ్ళు ఒత్తమంటాడు. అతను చక్కగా చేస్తాడు.

"తాతగారూ, వ్రేళ్ళు కూడా లాగాలా, మడమలు కూడా నొక్కనా,మోకాళ్ళదాకా పిసకమంటారా?" అని అడిగి ,"ఇంక చాలు బాబు" అనే దాకా శ్రద్ధగా కాళ్ళు నొక్కే ఆ అబ్బాయి బుద్ధిని చూస్తే ఆ పెద్దమనిషికి ఎంతో సంతోషం కలిగేది.

ఆ వేళ దైన్యం నిండిన మొహంతో కూర్చున్న రమాకాంత్ ని చూడగానే ఆయన హృదయం ద్రవించింది .

"బాబూ,కాస్త కాళ్ళు....." అన్నాడాయన అరుగు మీద పడుక్కుంటూ.

రమాకాంత్ తల ఊపాడు. కన్నీళ్లు తుడుచుకుని మౌనంగా ఆయన కాళ్ళు నొక్కసాగాడు.

"నీకు కొన్ని విషయాలు చెప్తాను విను బాబూ "

"చెప్పండి తాతగారూ".

"నీకూ మానసిక సౌందర్యం ఉంది నాయనా, నువ్వు మంచివాడివి. మంచివాళ్ళకి కష్టాలు ఎక్కువ. వాళ్ల మనసు ఎక్కువ బాధ పడుతుంది. కానీ కష్టాలని ఎప్పుడూ దురదృష్టం అని భావించకు. సమస్యలని ఎదుర్కుంటేనే ధైర్యం వస్తుంది. నా అదృష్టం ఇలాంటి మనిషిని చూశాను. వీడెంతనీచుడో అర్థమైంది. నేనెలా, ఉండకూడదో తెలిసింది. ఇలాంటి

కాకులకి వీలైనంత త్వరగా దూరంగా ఉండాలి,వీళ్లతో సహవాసం చెయ్యకూడదు. వీళ్ళ స్థాయికి నేను దిగజారకూడదు. ఇంకా ఎదిగి పోవాలి అని నిర్ణయించుకో. ఎప్పుడూ ఆశాభావంతో ఉండు. లోకంలో మంచి వాళ్ళూ ఉన్నారు,చెడ్డవాళ్లూ ఉన్నారు. మన జన్మంతా జీవితంలో కలుస్తూనే ఉంటారు. కొన్నిసమయాల్లో చెత్త వెధవల్తో కలిసి కూర్చోవడమో, ప్రయాణం చెయ్యడమో, పని చేయించుకోవడమో, అవసరమవుతుంది. ఇవాళ్ళ నేనొక పరమహీనమైన మనిషిని కలవాల్సొచ్చింది వీడిలాంటి హీనుడి ని అవకూడదు నేను అనుకో. ఈ రెండు రకాల మనుషులకన్నా ప్రమాదకరమైనవాళ్లు మూర్ఖులు. వాళ్ళతో కలిసున్నా అంటీముట్టనట్లు జాగ్రత్తగా ఉండు. కాలం ఎప్పుడూ ఒకేలా ఉండదు. చెడులోనూ మేలు జరుగుతుంది అనే నమ్మకం ఎన్నడూ వదలకు.నీకంటే పెద్దవాళ్ళు అసహ్యంగా ప్రవర్తిస్తే చెయ్యి చేసుకోకు, చస్తారు. అలాంటి వాళ్ళకి దూరంగా వెళ్ళు. సహనం వహించడం చాలా కష్టం. కానీ, అలవాటు చేసుకో. క్షమించడం కూడా కష్టమే. కానీ, నేర్చుకో. అది దైవీక గుణం బాబూ. ఎప్పటికైనా ఎవరో ఒకరు నీ గొప్పతనం గ్రహిస్తారు. పోనీ, గ్రహించకపోయినా నీకుమానసిక ప్రశాంతత కలుగుతుంది.నేను రెచ్చిపోయి పశువులా ప్రవర్తించలేదు అనే భావం నిన్ను ఎదిగేలా చేస్తుంది. మనస్సాక్షి ఉన్నవాడు నువ్వు క్షమించావని అర్థమైతే సిగ్గుపడి వాడే కుమిలి పోతాడు. వాడు మంచిగా మారితే వాడి కుటుంబం సంతోషంగా ఉంటుంది. ఇంకోళ్ళకి మేలు చేసినవాడివి అవుతావు”.

అన్నాడు సీతారాం తాతయ్య గంభీరంగా.

జీవితసారం, జీవనవిధానం ఆ అబ్బాయికి నేర్పించేశాడాయన!

ఆ తర్వాత కష్టాలకి ఎక్కువ బాధ పడకుండా బ్రతకడం నేర్చుకున్నాడు రమాకాంత్. స్కూల్ ఫైనల్ కి వచ్చాడు.

ఒకరోజు శేషగిరి మావయ్య స్కూల్ కి వచ్చాడు. హెడ్ మాష్టర్ శంకరయ్య రూమ్ లో కూర్చుని ఉన్నాడు. రమాకాంత్ చదువు ఎలా ఉంది తర్వాత ఏ కాలేజ్ లో ఏ పెద్ద చదువులు చదివిస్తే బాగుంటుంది అని అడగటానికి వచ్చాడు. క్లాస్ నుండి వచ్చిన రమాకాంత్ శేషగిరి కుర్చీ ప్రక్కనే నిలబడ్డాడు.

“పెద్ద చదువులెందుకండీ, డబ్బు ఖర్చు. మంచి మార్కులు వస్తున్నాయికదా, ఉద్యోగం సులభంగానే దొరుకుతుంది. ఏదైనా పనిలో పెట్టేయండి” అన్నాడు శంకరయ్య.

మావయ్య చదివిస్తానంటే ఈయన డబ్బేదో ఖర్చు అవుతుందన్నట్లు చెడగొడుతున్నాడు ఈయన హెడ్ మాష్టరా! బాధగా అనుకున్నాడు రమాకాంత్. అంతలోనే సీతారాం తాతయ్య మాటలు గుర్తుకొచ్చాయి. బాధ ని అణచుకున్నాడు.

కొంతమంది, కొంతమందేమిటి చాలమందే, పరాయి వాళ్ళు బాగుపడతారంటే సహించలేరు. ఎంత గొప్ప పదవిలో ఉంటే అంతనీచంగా అణిచేయాలని ప్రయత్నిస్తారు. పైకి ఉపకారం చేస్తున్నట్లు ఫోజు పెడతారు.

"ఏం, రమాకాంత్ చదువు అవగానే ఉద్యోగంలో చేరిపో. డబ్బు వస్తే జీవితం హాయిగా ఉంటుంది. కావాలంటే నేనే స్కూల్ లో ప్యూన్ ఉద్యోగం ఇప్పిం చడానికి చూస్తాను" అన్నాడు శంకరయ్య ఎంతో దయగా చూస్తూ. లోపల క్రూరమైన ఆనందంతో ఉన్నాడానీచుడు.

రమాకాంత్ వినయంగా తలాడించాడు. స్కూల్ చదువు పూర్తి చేశాడు. శంకరయ్య ఏ ఉద్యోగం ఇప్పించలేకపోయాడు. అయితే, అతని సలహా నచ్చిన శేషగిరి ఆలస్యం చేయకుండా రమాకాంత్ ని ఒక వీక్లీపేపర్ ఆఫీసులో ప్యూన్ ఉద్యోగంలో పెట్టేశాడు.

ఆ వీక్లీ కి ఓనరూ, ఎడిటరూ ఒకరే. ఆయన శేషగిరి స్నేహితుడు రామారావ్. ఆఫీసు పై భాగంలో ఒక రూమ్ లో రమాకాంత్ ఉండేలా ఏర్పాటు చేశాడాయన. ప్రతీ పనీ చేయించి ఆ కుర్రాడిని అనుభవజ్ఞుడిని చేశాడు. రమాకాంత్ కరస్పాండెంట్ కోర్సులో జర్నలిజం డిప్లొమా చేస్తానంటే సహాయం చేశాడు. మెల్లగా వ్యాసాలు, కథలు, నవలలు రాయడం ఆరంభించాడు రమాకాంత్.

అడుగడుగునా ప్రోత్సాహమిచ్చాడు రామారావ్. అతనికి రమాకాంత్ నచ్చాడు. ప్రతీ పనీ శ్రద్ధగా, పూర్తిగా, సరిగ్గా చేస్తూ వినయంగా, తెలివిగా ఉండి మంచి రచనలు చేస్తూ తను పేరు తెచ్చుకుంటూ వీక్లీ ని కూడా అభివృద్ధిలోకి తెచ్చాడని అతనంటే అభిమానం రామారావ్ కి.

చూస్తుండగానే రమాకాంత్ ప్రముఖ రచయిత అయ్యాడు. బంధువుల్లో "మా రమాకాంత్ అయ్యాడు". ఉద్యోగంలో చేరడం మంచిదే అయ్యింది అతనికి. రామారావే తన ఫ్రెండ్ రమణారావ్ కూతురు జానకి తో అతనికి పెళ్లి జరిపించాడు. వాళ్ళకి పిల్లలు కలుగరని తెలిసి చాలా బాధ పడ్డాడు.

రమాకాంత్ కి ముప్పైఆరేళ్లు. సంక్రాంతికి ఊరేళ్లడానికి పండగ శలవులేగాక, రెండ్రోజులుఅధికంగా లీవు వెంటనే ఇచ్చాడు రామారావ్.

రైలు వేగం పుంజుకుంది. ప్రయాణీకులు అందరినీ గమనిస్తున్నాడు రమాకాంత్. ఎదురు సీట్లలో కూర్చున్న భార్యాభర్తలు చాలా యంగ్ గా ఉన్నారు. ఆ అబ్బాయి లోపలికి వస్తున్నప్పుడు బుజం మీద నిద్రపోతున్న ఒక చిన్నపిల్లతో వచ్చాడు. ఆ పాప కి మెలకువ వచ్చింది. కళ్ళు తెరిచి రమాకాంత్ ని చూసింది. అంత అందమైన పాప ని ఎప్పుడూ చూడలేదతను. గులాబీ రంగు చర్మంతో, పెద్ద కళ్ళు, గుండ్రని ముఖం, అందమైన ముక్కు, చిన్ననోరు, చిన్న చిన్న రెండు జడలు, వాటికి ఆకుపచ్చ రిబ్బన్లు, అందమైన గౌనుతో చిన్నారి దేవతలా ఉంది.

"లేచావా, బిస్కెట్ లు తిను" అంది వాళ్ళమ్మ.

ఒక బిస్కెట్ ప్యాకెట్ ఆ పాప చేతికి ఇచ్చింది. ఆ పాప ప్యాకెట్ చింపి ఒక బిస్కెట్ తీసి, రమాకాంత్ కి అందించింది.

"అంకుల్,బిస్కెట్ తినండి" అంది.

ఆ పిల్ల సంస్కారానికి, స్పష్టమైన మాటలకి అతనికి ముచ్చటేసింది.

"నీ పేరేంటి?" అన్నాడు ఆ బిస్కెట్ అందుకుంటూ.

"నా పేరు లచ్చిమీదేవి. మా నాన్నలమేష్, మా అమ్మ సుందలి. మలి మీ పేలో?"

"నా పేరు రమాకాంత్" అన్నాడు నవ్వుకుంటూ.ఆ పాప కి 'ర' పలకదు.

"రమాకాంత్ అంటే....రచయిత రమాకాంత్ గారా?" అన్నాడు రమేష్.

"అవును నేనే".

"నేను మీ అభిమానిని సార్. ఎన్నో కష్టాల్లో మీ పుస్తకాలు చదివి ధైర్యం తెచ్చుకున్నాను. మా పెళ్లయ్యాక అందరం తిరిగి వస్తూంటే రోడ్ యాక్సిడెంట్ జరిగి మా తల్లితండ్రులు, బంధువులు చాలామంది మరణించారు. మాది దురదృష్టజాతకం అని మా వాళ్ళందరూ మమ్మల్ని వదిలేశారు. అలాంటి సమయంలో మీ పుస్తకాలు చాలా ఓదార్పు ఇచ్చాయి. మాది విజయవాడే, ఆఫీసు పని మీద చెన్నై కి వచ్చి తిరిగి వెళ్ళుతున్నాం. కొత్తగా ఏమైనా కథలు రాస్తున్నారా?" గబగబా రమాకాంత్ ని చూసిన ఆనందంతో తన గురించి చెప్పుకుని సంతోషంగా చూడసాగాడు రమేష్.

"అంకుల్, మీకు కథలు వచ్చా, అయితే కథ చెప్పండి". అంది లక్ష్మీదేవి గబగబా వచ్చి రమాకాంత్ వళ్ళోకూర్చుని.

"ఇంక మీకు విజయవాడ వెళ్ళేదాకా మంచి కాలక్షేపం" అంది సుందరి నవ్వుతూ.

మధ్య మధ్య పెద్దవాళ్లతో మాట్లాడుతూ, ఆ పాప కి కథలు చెప్తూ ప్రయాణం చేశాడు రమాకాంత్. ఎదురు సీట్లో ఇంకో వ్యక్తి కూడా కూర్చుని ఉన్నాడు. ఆయన పేరు శ్రీధర్. ఆయన ఒక బిజినెస్ మేన్.పలుకుబడి కలిగిన పెద్దమనిషి. ఆయన కూడా మధ్యలో మాట్లాడుతూ, పాపని చూసి ముచ్చటపడ్డాడు.

"మీకు మంచి శ్రోత దొరికిందండీ. మీరూ చాలా కథలే చెబుతున్నారు. యువార్ ఎ బార్న్ స్టోరీ టెల్లర్" అన్నాడు నవ్వుతూ.

సరదాగా గంటలు గడిచి పోయాయి.

కొన్ని సంఘటనలు మనం అనుకోకుండా జీవితంలోజరుగుతాయి.అవే యాక్సిడెంట్లు.వాటి వలన మనకి కీడు జరిగినట్లనిపించినా ఒక విధంగా మేలు కూడా జరుగుతుంది .మేలుని అర్థం చేసుకుని మనుగడ సాగిస్తే మనిషికిఅదృష్టంఅంటే ఏమిటో బాగా తెలుస్తుంది.లేకపోతే దురదృష్టం అనుభవంలోకి వస్తుంది.

ఆశాభావం ఉండే రమాకాంత్ కి అదృష్టం కలిగింది.

రైలు తెనాలి దాటాక పెద్ద ప్రమాదం జరిగింది. అటు వైపు నుండి అదే ట్రాక్ మీద ఇంకో ఎక్స్ ప్రెస్ వచ్చింది. ఆ రెండు రైళ్లూ గుద్దుకున్న వేగానికి బోగీలకి బోగీలు ఎగిరిపడి దొర్లిపోయాయి. సుందరి చనిపోయింది. రమేష్ కొనఊపిరితో ఉన్నాడు. శ్రీధర్ కి చిన్న దెబ్బ తగిలింది. పాప కి ఏమీ జరగలేదు. బెదిరిపోయి ఏడుస్తోంది. రమాకాంత్ కాలు విరిగింది. రమేష్ అతికష్టం మీద తలఎత్తి రమాకాంత్ ని పిలిచాడు.

"సార్, నా పని అయిపోయింది. నా కూతురు......"

"మీ కేం కాలేదు ,భయ పడకండి. మీ పాప క్షేమం గా ఉంది. మీ కేమైనా అయితే ఆ పిల్ల సంగతి నేను చూసు కుంటాను. ప్రశాంతంగా పడుక్కోండి డాక్టర్లు, యాంబులెన్సు వస్తాయి, ఆస్పత్రికి తీసుకెళ్తారు "అన్నాడు రమాకాంత్ కాలు ఈడ్చుకుంటూ అతని దగ్గరకి వెళ్ళి.

రమాకాంత్ కళ్లలోకి, కన్నీళ్లతో, కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా చూస్తూ, ప్రాణాలు విడిచాడు రమేష్.

నలభై నిమిషాలకి వాళ్ళబోగీ లోకి డాక్టర్ నర్సులతో బాటు వచ్చాడు. ఈ లోపల జానకీ, రమణారావ్ అక్కడకి వచ్చేశారు.

"ఈయన కాలు ఫ్రాక్చర్ అయ్యింది, ఏం భయపడనక్కర్లేదు, స్ట్రెచర్ మీద బయటకి తీసుకెళ్ళండి" అన్నాడు డాక్టర్ .

రమాకాంత్ ని బయటకి తెచ్చి పడుక్కోబెట్టారు. అతని ప్రక్కనే వచ్చి నిలబడింది ఆ చిన్నారి పాప కూడా.

అతని చుట్టూ నిలబడ్డారు శ్రీధర్, జానకీ, రమణారావ్.

పాప గురించి చెప్పాడు శ్రీధర్.

"ఏమిటండీ ఈ దురదృష్టం, చక్కగా పండగ జరుపుకుందామంటే కాలు...." ఇంకమాట్లాడలేక కన్నీళు కార్చింది జానకి.

"దురదృష్టం కాదు జానకీ, కాలు కదా విరిగింది, చెయ్యి కాదే. నేనింకా రచనలు చెయ్యవచ్చు. ఐనా, ఈ కాలు కూడా నయమవుతుంది. నిజానికి ఈ యాక్సిడెంటు అదృష్టమే" అన్నాడు రమాకాంత్.

జీవితంలో మొట్టమొదటిసారి అదృష్టం అనే మాట వాడాడు అతను!

"ఎలాగండీ?" అంది జానకి.

"ఈ ప్రమాదం వలన లక్ష్మీదేవే మన ఇంటికి వచ్చింది జానకీ" అన్నాడు ఆనందంగా.

"నిజమేనండీ, లక్ష్మీదేవే మనకూతురైంది" అంది జానకి అతని ఉద్దేశం అర్థమై ఆ పాపని దగ్గరకి తీసుకుంటూ.

"ఆదరించే వాళ్ళెవరూ లేని ఒక చిన్న బాలికని చేరదీసి, మీ అదృష్టం వలన మీ ఇంటికి వచ్చిన సిరులతల్లి లక్ష్మీదేవి లా భావిస్తున్నారా, ఈ పాపని మీరు దత్తత తీసుకొనేలా పోలీసులతో నేను మాట్లాడిఏర్పాటు చేస్తాను నిజంగా మీరిద్దరూచాలా గొప్ప మనుషులు. మీ ఇంట లక్ష్మి తాండవమాడుతుంది". గౌరవభావంతో వాళ్ళని చూస్తూ, ఆశీర్వదిస్తున్నట్లు మనస్ఫూర్తిగా అన్నాడు శ్రీధర్.

★★★

.

COMMENTS